

Pacte de mínims al Parlament

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, Editorial, 25.02.10

El debat d'ahir al Parlament no ens farà sortir de la crisi. En política monetària, el marge de Catalunya, com el d'Espanya, és nul. Respecte al crèdit, Espanya té més autonomia, encara que una crisi internacional no s'arregla a Madrid. En política fiscal, Catalunya té algun marge, i Espanya bastant més. Però la desconfiança dels mercats en el risc sobirà és ja una limitació. I les reformes –el mercat de treball i la negociació col·lectiva– depenen més dels pactes espanyols que dels catalans.

El debat, no obstant, va ser positiu. No hi va haver acords substancials – es va pactar una cimera sobre el pla estratègic de Catalunya i reclamar que no es redueixi la inversió de l'Estat– i l'enumeració de Montilla sobre l'obra del Govern va ser sòlida però repetitiva. La idea de Mas de voler marcar l'agenda del Govern de Madrid (si el PSC es diferencia del PSOE) és una mica una carta als Reis Mags, i Puigcercós només es va fer un lloc a l'assenyalar problemes a mitjà termini: el risc de la dependència energètica després de la crisi i el perill, de present i de futur, d'un atur juvenil de gairebé el 40%.

Però l'economia depèn també de les expectatives. I, encara que els discursos van ser diferents, no hi va haver greus enfrontaments, cosa que contrasta amb el que va passar a Madrid fa una setmana, on el debat entre Zapatero i Rajoy va ser aspre i sense concessions. Aquest ambient al Parlament és meritori, ja que les eleccions catalanes seran després de l'estiu.

A més a més, les diferències del Govern i de l'oposició es van donar més sobre la forma d'abordar la crisi que sobre els problemes de fons. Per això és factible aconseguir acords que tinguin eficàcia, encara que sigui parcial, i que millorin les expectatives, malgrat les contradiccions. CiU l'encerta al subratllar que Catalunya hauria de tenir més pes en la política econòmica. Però Montilla té raó quan assenyala que la causa de la crisi no va ser el dèficit públic, que arreu del món ha ajudat a sostenir l'economia. I que amb el dèficit aconseguit –un perillós 11,4% del PIB– és irresponsable demanar, al mateix temps, que es redueixi, que s'abaixin els impostos i que s'apugin algunes partides de la despesa pública.

Catalunya va demostrar ahir que el debat sobre la crisi no exigeix crispació. Seria bo que l'ambient viscut al Parlament permetés també concretar alguns pactes que servissin tant per lluitar contra la crisi a Catalunya com per marcar línies constructives en el debat espanyol.